

*Osud
není náhoda,
ale volba.*

Michaela Brnková

ODVETA

ODVETA

Copyright © Michaela Brnková 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2024

Cover © Branislav Hudák, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5351-2 (pdf)

Michaela Brnková

ODVETA

3. díl série *Nekompromisní*

přeložila Kateřina Sýkorová

Playlist

Måneskin – *I Wanna Be Your Slave*

Imagine Dragons – *My Life*

Leony – *Remedy*

Ofenbach – *Be Mine*

Imagine Dragons – *They Don't Know You Like I Do*

Lost Frequencies, Calum Scott – *Where Are You Now*

Martin Garrix – *High On Life*

OneRepublic – *Rescue Me*

ClockClock – *Sorry*

Imagine Dragons – *#1*

Rozšířený seznam skladeb najdete
na spotify pod názvem *Odveta*.

Prolog

Semion

„Kde jsi byla?“ Vstal jsem z postele v jejím pokoji, kde už jsem pozvolna usínal. „Je skoro půlnoc, Grace! Tohle už je potřetí, co jsi přišla domů takhle pozdě!“

Nechtěl jsem znít příliš autoritativně, ale měl jsem o ni strach.

Za celou dobu se na mě ani nepodívala. Se svěšenou hlavou si sundala černou koženkovou bundu a já se jí musel postavit do cesty, aby mě začala brát na vědomí.

„Kdyby ještě žili naši –“

„Kdyby ještě žili naši, nemusel by ses o mě starat,“ přerušila mě a zároveň mě dokonale odzbrojila. Chytil jsem ji za bradu a zvedl její tvář ke své.

„Tak to není, sestřičko.“ Měl jsem ji rád a ona to dobře věděla. Když se její bleděmodré oči konečně upřely do mých a zaleskly se smutkem, který asi nikdy nepřebolí, roztavily všechnu mou snahu o přísné domlouvání. „Nechci, aby se ti něco stalo. Když se příště někde zdržíš, budu rád, když mi napíšeš.“

Stačilo jedno lehké přikývnutí, abych se uklidnil a nechal ji vklouznout do svého náručí.

„Slibuju,“ zašeptala.

Spolkl jsem slinu a ta se mým krkem prodrala jako kus drsného kamene. Tenhle pocit jsem nezažil už roky. Nikdy jsem si nemyslel, že se to stane. Že budu stát nad jejím hrobem.

„Brácho?“ Za mými zády se ozval hlas mého bratra. Byla mladší než my. Takhle to přece nemělo být. Starší nemají pochovávat mladší. To je proti přírodě.

Položil mi ruku na rameno a potom mě po něm soucitně poplácal. Víc už toho neřekl. Asi mě nechtěl vystrašit. A tak jsem to udělal já: „Neviděl jsem ji skoro šestnáct let.“

„Já vím... A mrzí mě to.“ Jes byl jen o rok mladší než já. Pohřbu samotného se účastnil, zatímco já jsem ho z několika důvodů vynechal. Musel bych přijít s ochrankou a nechat uzavřít celý objekt, načež by ho moji muži museli prozesat a prověřit každého, kdo se s ní přišel rozloučit. Dělat tu takový cirkus, když jsem nebyl součástí skoro poloviny jejího života? O to jsem nestál.

„Nechám tě.“

Slyšel jsem, jak se jeho kroky vzdalují, a znovu jsem se podíval na její náhrobek.

Grace Abramssonová, milovaná dcera, sestra a matka...

Když jsem přejel zrakem po těch slovech, neubráníl jsem se vzpomínkám, které jsem okamžitě zahnal. Šlo jen o minulost. Já už jsem byl někdo úplně jiný.

„Pane Abramssone?“ Už jsem mířil k autům, když se mě snažil doběhnout nějaký chlap v černém obleku. Ignoroval jsem ho. Byl jsem se právě rozloučit se sestrou, tak kdo mě, kurva, *ted'* otravuje? Stoupl mi tlak, ale když jsem se podíval na své dva osobní strážce, kteří byli ve střehu, ale přesto ho za mnou nechali poskakovat, pochopil jsem, že ten šašek bude zřejmě důležitý. Otočil jsem se a on do mě skoro vrazil.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji v takové nevhodné chvíli, pane Abramssone, ale jak jistě chápete, je velice těžké vás zastihnout, když se vaše adresa často mění a –“

„K věci. Nemám na to celý den.“ *Idiote!*

„Tady je dopis s přesným datem, kdy se bude číst závět vaší sestry, pane Abramssone.“

Jestli ještě jednou zopakuje moje příjmení, nechám Johnyho a Freda, aby mi z něj udělali kobereček do zimní zahrady.

„To mě nezajímá.“ Otočil jsem se, aniž jsem si ten blbý kus papíru vzal.

„Pane Abramssone!“

Kurva! Otočil jsem se tak prudce, že mu nadskočil umělý porost, chabě přilepený na lesklé pleši.

Okamžitě ztuhl a dvakrát naprázdno otevřel ústa jako ryba.

Co jsem komu udělal? Dnešek byl zlý sen.

„Mrzí mě to.“

Tahle tři slova jsem mu uvěřil. Kroutil se, jako by se měl každou chvíli pochcat.

„Je velice důležité, ne-li přímo nutné, abyste se v ten den dostavil do mé kanceláře.“

Ani mě nenapadne. Uchechtl jsem se a začal se otáčet zpátky na cestu. Myslel jsem si, že snad konečně pochopil, že tím náš rozhovor skončil, ale ten zasraný právníček se rozhodl zabojovat.

„Vaše sestra vám nechala dopis.“

Věděl, jak upoutat moji pozornost. Proč to ale neudělal o pět minut dřív, to jsem nepochopil.

„Tak mi ho dejte teď.“

„To bohužel není možné. Musíte se dostavit na oficiální schůzi, jejíž datum je uvedené na tomto papíře.“

Natáhl jsem ruku a on se zmenšil. Možná to bylo tím, že se příkrčil.

„Dobře.“ Vzal jsem mu tu věc z ruky a dál už se s ním nevykecával. Popravdě jsem byl zvědavý a zároveň se bál. Na ten pocit už jsem skoro zapomněl. Roky strávené vedením gangů člověka docela zocelí.

Tahle situace pro mě byla nová a vůbec jsem z ní neměl dobrý pocit.

„Cože?“ třískl jsem dlaní do stolu, když ten šašek dočetl dopis od mojí sestry. Nekonal se žádný srdceryvný výlev ani to nebylo nic osobního, co bych si přečetl a poté nechal své zkamenělé oči znovu ožít prolitím jedné nebo dvou slz. Ne. Ona to udělala chladnokrevně. Naštěstí jsme proti němu v místnosti seděli jen já a Jes.

„A co zanechala jemu?“ Vytočený do vrtule jsem ukázal na svého bratra.

„Je tu nějaká finanční hotovost, auto a pár –“

„To si ze mě děláte srandu?!“ vyprskl jsem.

„Pane Abramssone,“ napomenul mě.

Málem jsem vybuchl jako sopka. Měl štěstí, že ze dvou bratrů před ním jsem já ten rozváznější. Ale on dostal prachy a auto! *Prachy* a *auto*! V jakém vesmíru si moje sestra myslela, že mi může zanechat svoje dítě? V jakém, kurva?!

„Já žádné děcko nechci! Dá se vůbec člověk zdědit? Vždyť to není barák ani strom. Jak ho prodám, když se mi nebude líbit?“

„Nejde o takový druh dědictví.“ Chlápek v kvádru už nade mnou skoro zoufale protáčel oči. „Je to svěření do péče.“

Můj bratr se rozesmál. „Vždyť ten se neumí postarat ani sám o sebe.“

„Nebudu vychovávat žádné dítě! Tečka!“

Tím jsem to uzavřel.

„Je tu ještě jedna věta, kterou si vaše sestra přála přečíst ve chvíli, kdy tohle řeknete.“ Odkášlal si a nasadil si brýle, aby se zase podíval na papír. Naškrobený suchar.

„Semione,“ začal číst. Když jsem slyšel dlouhou verzi svého jména, musel jsem se pousmát. Tak mi říkala jen ona.

A jen v momentech, kdy šlo o nejvyšší stupeň důležitosti.
„Neposílám k tobě Angelinu, abys ji vychoval. Dělán to,
aby ona vychovala tebe.“

Mě asi jebne.

„Kde mám podepsat, že se jí zříkám?“

1. kapitola

Angelina

„Prosím?“ Údivem a strachem se mi roztřáslы ruce. Musela jsem spojit dlaně a strčit si je mezi stehna, abych to chvění skryla, ale prozradil mě můj nejistý hlas. „Proč bych měla jít bydlet k cizímu člověku? Já toho muže vůbec neznám.“

„Mrzí mě to, slečno. Jako výhradní dědička máte samozřejmě nárok na všechno majetek, ale je to podmíněné právě touto drobností.“

Rozhlédla jsem se po nevelké kanceláři a zase očima narazila na jeho dokonale padnoucí oblek. Co já můžu vědět o závětech? Nikdy by mě nenapadlo, že mi Grace připraví takový podraz.

„Nechci peníze. Nechci nic víc než dům, v němž jsem vyrostla. Nemůžete to nějak zařídit? Prosím.“ I sama sobě jsem zněla zoufale.

Jeho sklopený pohled prozrazoval, že jsem ho dostala do nepříjemné situace. Pochopila jsem, že to není jeho vina a ani s tím nemůže nic udělat.

„Je to jen na pár měsíců, dokud nedosáhnete jednadva-
ceti let. Potom bude všechno vaše. Do té doby vám bohužel
nemohu dát jinou odpověď.“

„A co když to neudělám? Co když tam nepůjdu?“ A kam vlastně? Ví vůbec někdo, kde ten muž bydlí? V životě jsem ho neviděla a Grace o něm nikdy nechtěla moc mluvit. Stranila se zbytku své rodiny. Ne protože by se jich bála.

Bylo v tom něco víc. Cítila jsem to z jejích sklopených očí a těžkých povzdechů vždy, když jsem si prohlížela fotky z jejího dětství a pokoušela se ptát na dva bratry, vedle kterých stála a smála se. Svou minulost si vzala do hrobu. A mě teď posílá k jednomu z nich? Proč?

„V takovém případě propadne celé vaše dědictví církvi.“
Co jsi mi to udělala, Grace?

*

Zachumlala jsem se pod deku ve svém pokoji a žmoulala v ruce dopis, který mi dal právník. Byl od Grace. Po všem, co jsem si dnes vyslechla, jsem se ho bála otevřít. Co mi ještě k tomuhle mohla napsat? Nikdy se ani slůvkem nezmínila o tom, co chystala. Vsunula jsem prst pod roh obálky a šklubla, jako bych strhávala náplast z bolavé rány. Dopis byl úhledně složený a text napsaný její rukou. Okamžitě mě napadlo, že ho musela psát v nějakém pozdějším stádiu nemoci, protože byl krátký a některé klíčky na písmenech působily, jako by plavaly.

*Milá Angelino,
můj svět by byl černobílý, kdybys v něm nebyla ty. To ty jsi ho vybarvila. Teď je na mně, abych vybarvila já ten tvůj. Věř mi, že jsem se snažila být nejlepší matkou, jakou jsi mohla mít, a že všechno, co jsem udělala, bylo z čisté lásky a z lítosti nad tím, co jsem kdy ve svém životě pokazila. Odpusť mi.*

Tvoje Grace

Přečetla jsem si ta slova ještě jednou a potom zas a zas, ale nerozuměla jsem jejich významu. Grace byla dokonalá máma. Starala se o mě, věnovala mi každou volnou chvíli.

Nikdy mi neudělala nic špatného. Nikdy by nikomu neublížila. Dokonce mi věnovala tolik času, že se ani nevda-
la. Prý jsem jí ukradla celé srdce, když mě jako čtyřletou
adoptovala. Vždy jsem jí věřila a to byl důvod, proč jsem
se jí v tuto chvíli rozhodla důvěřovat znovu.

„Dobrý den. Tady Angelina Abramssonová,“ představí-
la jsem se do telefonu sekretářce právníka, který měl na
starosti dědické řízení, a ona mě přepojila.

„Dobrý den, slečno Abramssonová.“

„Rozhodla jsem se,“ začala jsem bez okolků. „Ráda bych
se setkala se svým nevlastním strýcem.“

Chvilka ticha způsobila mé zaváhání. Něco nebylo v po-
řádku.

„Máme tu takový problém. Pan Abramsson na svěřen-
í do péče nepřistoupil. Nepodepsal ho.“

On ho *co*? Zamrkala jsem a frustrovaně se chytila za
čelo. Co teď?

„Můžete mi, prosím, poslat jeho adresu?“

„To bych velmi rád, ale v jeho případě je to zbytečné.
Věřte mi, nenajdete ho, pokud on nebude chtít najít vás.“

„Co mám tedy dělat?“

Tušila jsem, že na tuto otázku zřejmě odpověď nedo-
stanu, ale překvapil mě: „Možná byste to mohla zkusit
u jeho bratra. Žije se svou ženou v Minneapolisu. Pošlu
vám adresu.“

*

Nikdy jsem nevytáhla paty z Illinois. Dokonce jsem ani
nebyla mimo Chicago, ale teď, jen pár hodin po telefo-
nátu, jsem už stála před letištěm s vytištěnou letenkou
v jedné ruce a příručním zavazadlem ve druhé. Byla jsem
rozhodnutá, že tuto životní cestu zvládnou... dokud taxík

v Minneapolisu nezastavil před největším domem, jaký jsem kdy viděla.

„Jste si jistý, že jsme tu správně?“

„U Abramssonovy vily? Jistě.“

Stát s kufrem před domem, v němž jsem nikdy nebyla, a snažit se sejít s lidmi, které jsem v životě neviděla, mi bylo cizí. Zazvonila jsem dřív, než bych si to stihla rozmyslet.

„Angelina Abramssonová.“ Moje vlastní jméno mi teď připadalo jako kouzelné zaklínadlo. Brána se začala otevírat a já jsem vykročila po dlouhé dlážděné cestě až k vysokým šedým dveřím, jejichž střed po celé délce zdobilo působivé stříbrné madlo. Efektivní. Náš dům v Chicagu měl jen kliku. Nikdy se mi nezdála tak obyčejná jako teď.

Když se ty vysoké dveře začaly otevírat a zpoza nich vyšla paní v tyrkysových šatech a s dlouhými černými vlasy, byla jsem si jistá, že přede mnou stojí jedna z nejkrásnějších žen, kterou jsem kdy potkala. Její ostré rysy i odstín pleti naznačovaly, že má možná indiánské kořeny, a vlídný úsměv zase to, že mě vítá s radostí. Ach, velká úleva, konečně jsem si oddechla. Ani jsem si neuvědomila, že se také usmívám.

„Jsem Isabella Abramssonová. Moc mě těší. Čekali jsme tě, pojd' dál.“

Čekali? „Děkuji.“

Vešla jsem do obrovské bílé haly, které dominoval oválný stůl a křišťálový lustr. Nechtěla jsem působit jako Alenka v říši divů, ale moje ohromení nebylo možné skrýt. Byl to palác.

„Jesi?“ zavolala kamsi do prostoru a já jsem se otočila za jejím hlasem. Do haly vstoupil muž se světlými vlasy svázanými do malého culíku a s očima, které okamžitě upoutaly moji pozornost. Byly právě tak světle modré jako ty Graciny. Zvláště a výjimečně podmanivé, vlídné a démonické

zároveň. Já mám také modré oči, ale ty moje jsou tmavé jako hlubiny oceánu, zatímco ty jejich byly nebeské. Nikdy bych nezapochybovala, že je tohle její bratr.

Po šálku kávy a pár zdvořilostních frázích jsem se odvážila pokládat otázky. „Potřebovala bych mluvit se Semem Abramssonem. Nevíte, kde bych ho mohla najít?“

„Jasně. A řekneme to každému, koho jsme právě potkali.“

„Jespere!“ Isabella svého manžela okamžitě okřikla, ale udělala to jemně a neútočně. „Sem se tu objevil před dvěma dny a včera odjel. Nikdo neví, kde se teď nachází, a mého Jese to irituje.“

„Proč?“

„Ještě nikdy se totiž nestalo, že by neznal jeho aktuální polohu. Je z toho nesvůj.“

Jes si nervózně poposedl a já jsem pochopila to napětí, jež z něj přímo sálalo.

„Budeme rádi, když se u nás zdržíš, ale nevíme, kdy se tu zase ukáže.“

Tahle cesta začínala být jako zlý sen.

*

Úterý vystřídala středa a já jsem se v tomhle obrovském bílém domě cítila ztracená a cizí. Procházela jsem se po lesklých chladných chodbách a vzpomínala na teplo domova, které mi tak chybělo.

„To je vrtulník?“ Překvapeně jsem se podívala z francouzského okna v jednom z obývacích.

„Ano, má odvézt Marii za Semem.“ Isabella si pohodlně sedla do křesla.

„Marii?“ zpozorněla jsem.

„Stará se mu o praní, úklid a vaření, i když nevím, co je na ohřívání mražených burgerů tak výjimečného.“

Tak moment! „Ona ví, kde Sem je?“ Někdo z nich to přece musel vědět, ne?

„Maria sem přiletěla až dnes a on sem pro ni poslal vrtulník. Nikdo neví, kam poletí. Směr cesty se dozvedí, až vzlétnou.“

„A nemůžou nám ho potom prozradit?“

Isabella se zasmála. „Mají přísný zákaz.“

„Jak jim může věřit?“

„Jsou to profesionálové, a navíc dobře vědí, že kdyby zradili, tak se nedožijí dalšího dne.“

V tu chvíli se mi udělalo nevolno. Tušila jsem to. Grace mi to párkrát naznačila, ale mně to dávalo smysl až teď. V téhle rodině se nebohatlo poctivou prací. Ucítila jsem závan něčeho nekalého.

„Můžeš mu po Marii poslat vzkaz.“

„To je výborný nápad. Kde ji najdu?“

*

Přes zahradu a altánek jsem prošla do samostatného domu v zadní části, jen kousek od místa, kde čekal vrtulník.

Překvapilo mě, že Maria byla mladá žena a mluvila anglicky, i když se silným španělským přízvukem.

„Vezmu si jen pár věcí. Chlapi už čekají,“ řekla, ale v tom spěchu mi nevěnovala ani pohled.

Znervózněla jsem, protože jsem najednou nevěděla, co mu mám vzkázat. Vždyť o mě neprojevil vůbec žádný zájem. Bylo mu ukradené i Gracino poslední přání. Vyděšeně jsem sledovala, jak Maria pobíhá po kuchyni a balí si do velkého batohu nejrůznější drobnosti.

Ve chvíli, kdy jsem uviděla její mikinu přehozenou přes židli a modrou kšiltovku položenou na stole, mi v žilách jako nálož dynamitu explodoval adrenalin. Ve stejný moment

jako nápad, který přepadl mou mysl. Přestala jsem přemýšlet a odpojila strach od svého mozku. Nikdy v životě jsem nebyla v takovém stavu, jaký mě ovládal právě teď.

„Teď, nebo nikdy,“ vyslovila jsem sama pro sebe a ona se na mě otočila zpoza dveří od spíže, do níž právě vešla. Zabouchla jsem jí je před očima a rychle zamkla. Popadla jsem židli a podepřela jí kliku. Nasadila jsem si kšiltovku, oblékla si mikinu a vzala její batoh.

Co to děláš, Angelino?

Se skloněnou hlavou jsem doběhla k helikoptéře, které už se roztáčela vrtule. Muž stojící u dveří mi ukazoval cestu. Sedla jsem si dozadu a skryla si tvář do mikiny zapnuté až k bradě. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Byla jsem vyděšená a zároveň hrdá na to, co jsem dokázala, i když jsem se ještě pořád klepala. Když se vrtulník odlepil od země, věděla jsem, že jsem na správné cestě.

Letěli jsme víc než hodinu a já absolutně netušila kam. Až když jsem uviděla sníh, pochopila jsem, že směřujeme na sever, a ledový vítr, který mě po přistání zastihl nepřipravenou, mi nemilosrdně šlehl do tváře mráz.

Nikdo už na nic nečekal. Když jsem se vzdálila, vrtulník odletěl.

Podívala jsem se na své tenisky zabořené do sněhu. Mohla jsem jí ukrást i holínky. Aspoň bych teď nemrzla. Naštěstí dům nestál příliš daleko. Byl to jediný srub, který jsem široko daleko viděla, a okolo něj se rozprostíraly hory, ponořené do bílého chmýří. Ta úžasná scenérie mi vyrážela dech.

Přemýšlela jsem, jestli je vhodné zazvonit, nebo mám prostě troufale vkročit dovnitř. Vybrala jsem si druhou možnost, a to i proto, že jsem zvonek ani nenašla. Nádherný horský dům, částečně obložený kamenem, působil honosně, ale o dost útulněji než ten, ve kterém jsem spala

v Minnesotě. A uvnitř se skrýval naprostý ráj. V otevřeném krbu hořel oheň a vonělo tu čerstvé dřevno, jež bylo nachystané vedle něj.

Došla jsem do kuchyně a užasle otevřela ústa. Tady bych vařila klidně celý život. Byla to nádhera. Jeden jediný odstín přírodně nalakovaného dřeva se táhl celým interiérem až k vysokým oknům a dveřím vedoucím na terasu. A v tu chvíli jsem zdřevěněla i já, protože za nimi stál on. Otočený zády ke mně a opřený o zábradlí mi nahnal strach. Až v tu chvíli jsem si totiž konečně uvědomila, jakou hloupost jsem udělala. Dobrovolně a bez uvážení jsem se řítila rovnou do pekla. Okamžitě jsem si to rozmyslela. Chtěla jsem utéct. Chtěla jsem zmizet, vypařit se, umřít. Z tohoto místa však nebylo úniku. Rozhodně ne v mých teniskách.

Pomaloučku se narovnal a šířka jeho zad v černém tričku s krátkým rukávem odhalujícím spoustu tetování mi roztrásla kolena. Venku muselo být aspoň mínus deset a on vypadal, jako by mu tam bylo dokonale příjemně. Jaká je šance, že se mnou bude mít soucit, když jeho smysly nereagují ani na takovou příšernou zimu?

Okamžitě jsem si v hlavě vypočítala statistiku úspěšnosti své tajné akce a začala o sobě pochybovat. Když se otáčel mým směrem a sáhl na posuvné dveře, přestala jsem dýchat. Aspoň myslím, protože jsem si sama sebe začala představovat jako mrtvolu.

Pomalým pohybem ruky dveře zavřel a potom zvedl zrak. Naše pohledy se setkaly a nohy mi srostly s podlahou ve stejném okamžiku, v němž učinil první krok ke mně. Stála jsem tam jako socha a on zastavil jen dva kroky přede mnou. Vnímala jsem jeho výraz, jeho napjatý postoj a zamračený obličej, ale o dost víc na mě působil jeho celkový vzhled. Vlasy na temeni měl sčesané dozadu a po stranách skoro úplně vyholené, jeho oči zářily nebeskou

modří, ještě výraznější, než měli Grace a Jes. Ta barva byla mrazivá a tak moc intenzivní, že její síla pronikala až do mých vnitřností a zažehovala ve mně cosi zvláštního a nepoznaného, co jsem doteď nikdy necítila.

Srdce mi začalo bít jako splašené a přestávala jsem ovládat pravidelnost svého dechu. Překvapil mě dlouhý plnovous, upravený a dominantní, jako byl on sám. Vypadal jako Viking. Vysoký, mocný a chladnokrevný.

„Já jsem Angelina.“ Nechápu, jak jsem dokázala vyslovit svoje jméno. Možná jsem ho jen zašeptala a možná jsem ho vykřikla. Všechno, co se dělo kolem mě, jako by se odehrávalo v jiné dimenzi. Ovládal mě pohledem a probouzel jím všechny mé smysly.

„An–“ Jen moje jméno nedokončil, nebo ho záměrně zkrátil? Z jeho hlubokého hlasu mi po těle přešel mráz a musela jsem pohnout konečky prstů, abych si do nich vrátila cit.

„Přijela jsem, protože se chci dohodnout.“ Zvedla jsem bradu, ale i tak jsem působila nejistě. „Jsme rodina.“ Apeľovala jsem na jeho emoce, na zodpovědnost... na cokoliv, co by mi pomohlo.

„My dva nejsme nic.“ Otočil se a vykročil ode mě pryč.

2. kapitola

Semion

„Co říkáš na tyhle černé?“ strčil jsem Grace pod nos róbu bez výstřihu, protože jsem byl rozhodnutý, že i já musím schválit šaty na maturitní večírek.

„Jsou rolákové,“ vydechla znechuceně a teatrálně spustila ruce. Už jsem docela zapomněl, jaký jsem byl v sedmnácti já, a to jsem byl starší jen o čtyři roky.

„Co je na nich špatného?“ Ještě víc jsem je zvedl, aby si je pořádně prohlédla.

„Rolák?!“ pozvedla obočí a já je radši vrátil, odkud jsem je vzal. Společné nakupování asi nebyl úplně nejlepší nápad.

„A co tyhle?“

Když jsem uviděl záplavu zlatých třpytivých ozdob s hlubokým výstřihem a s rozparkem, který se snažila zakrýt rukou, oči mi skoro vypadly z důlků. „Moje sestra v tomhle? Ne! Rozhodně NE!“

„Seme, prosím.“ Protáhla tu prosbu víc, než by moje tvrdohlavost snesla, a ještě přitom použila osvědčený trik s jemným zamrknáním a slzami na krajíčku.

„Přemýšlela jsi už někdy o kariéře herečky? Drama ti jde.“

„A co tyhle modré?“

Oba jsme se otočili za sametovým hlasem, který patřil Isabelle. Zatímco my dva jsme se tu handrkovali, ona našla šaty tak dokonalé, decentní a zároveň rafinované, že jsem s nimi dokázal souhlasit a sestra byla taky spokojená. Díkybohu!

„Jsi poklad,“ zašeptal jsem jí do ucha při placení a Isabella se na mě usmála.

„Hej!“ strčila do mě z druhé strany Grace. „Je to holka tvého bratra. Ovládej se,“ zachichotala se. Ta malá bestie.

„Víš, že můj svět by byl černobílý, kdybys v něm nebyla?“ nahnul jsem se nad Graciny světlé vlasy, když jsme vyšli z obchodu, a jemně ji na ně políbil. „To ty jsi ho vybarvila.“

„To jsou krásná slova.“ Isabella se na nás zasněně zadívala.

„Náš otec mámě nikdy neříkal, že ji miluje,“ vysvětlovala Grace. „Když však nastala nějaká chvíle, v níž to cítil intenzivněji než obvykle, řekl jí tohle a ona věděla, jak moc mu na ní záleží.“

Obě se na sebe usmály a já jsem potřeboval, aby vzduchem okamžitě proletěla aspoň trocha testosteronu, protože jsem se začínal cítit jako součást dámské jízdy.

„Podívej, Seme. Tetovací salon. Nenecháme si spolu něco vytetovat?“ strčila mě sestra ramenem do paže a usklíbala se.

„Dobře víš, že já se nikdy tetovat nenechám, a ty taky ne. A s kým to vlastně na ten ples jdeš?“ změnil jsem téma a odvedl Gracinu pozornost jinam.

„Nevím. Možná půjdu sama,“ pokrčila rameny a já jsem věděl, že lže.

„Ale já se odsud nemám jak dostat.“

Zastavil jsem se a to nebylo správné rozhodnutí. Sílu hněvu, který se ve mně hromadil, jsem v sobě držel jako v tlakovém hrnci. Vřel ve mně od momentu, kdy jsem ji uviděl. Její čistý a nevinný pohled a odvahu, kterou musela mít, když se přede mě postavila.

„Dovol, abych se o to postaral.“ Sarkasmus zaléval každé slovo, jež jsem právě procedil přes zuby, a radši jsem za sebou zabouchl dveře, abych do něčeho nepraštil pěstí. Tohle

si někdo odskáče a mohla být fakt ráda, že to nebude ona, protože za jiných okolností by už v těch teniskách běhala po sněhu a hledala cestu pryč. Těmi okolnostmi ale byla úcta ke Grace.

Vzal jsem do ruky telefon a skoro ho rozmáčkl v dlani. Zhluboka jsem se nadechl a po třech dnech se sebezapřením stiskl tlačítko na jeho zmrtvýchvstání.

„Řekni mi, kurva, že se mi to jen zdá!“ vystartoval jsem na svého bratra bez zbytečných okolků.

„Zamkla Marii ve spíži a nastoupila do vrtulníku místo ní. Když ji Isabella našla, Angelina už byla pryč. Prostě ji pošli zpátky.“

„Přesně to jsem měl v plánu!“ Otočil jsem se k oknu své ložnice a pochopil, co je to ta ironie osudu. Venku bylo bílo. Sněžilo tak hustě, že bych mohl vzít nůž a ten bílý krém, který se venku vytvořil, rozkrájet a naservírovat.

Jestli je to sen, tak se právě proměnil v noční můru. „Nedostanu se odsud ani já, ani ona. Vrtulník sem v tomhle počasí nepřiletí.“ Přešel jsem si dlaní přes obličej a ze zoufalství nad touhle naprosto dokurvenou situací jsem si sedl na postel. „Je to pomsta za to, že jsem ti neřekl, kde jsem?“

Jesper se zasmál. „To by bylo skutečně prozíravé, bráško, ale tak všemocný, abych dokázal ovládat i počasí, fakt nejsem. Ber to z té lepší stránky... Jsi zavřený bůhví kde s pěknou mladou ženskou, která je navíc přesně tvůj typ.“

„Je to naše neteř. A o sedmnáct let mladší!“ Všechno, co jsem cítil ve chvíli, kdy se přede mě postavila, jsem si nechal pro sebe.

„Nevlastní. A tebe si nikdo nedovolí ani náznakem upozornit na nějaký věkový rozdíl.“

Rozhodl jsem se utnout jeho smích a narážky, kterými mě jednoznačně provokoval. *Tohle* byla zas jeho pomsta.

„Dobře, vyřeším si to po svém. A Jesi... můj typ to rozhodně není!“

Tím jsem ukončil tuhle nesmyslnou debatu. Vypnul jsem mobil a hodil ho na postel za sebe. Původní plán byl si tu aspoň na dva dny oddechnout, ale teď jsem měl pocit, že mi někdo hodil mozek do hrnce s vroucí vodou. Musel jsem přemýšlet.

Vrátil jsem se do obýváku a našel ji sedět se zavřenýma očima na křesle u krbu. Strápaté prameny vlasů jí splývaly na ramena a v jejich světlých tónech se odrážely zářivé plameny. Nohy jí visely přes opěrku, houpaly se ve vzduchu a tenisky dopadly kamsi na zem. Musela být unavená, působila křehce a zranitelně. Zafal jsem pěsti. Další dva důvody, proč jsem ji od sebe musel dostat co nejdál.

V okamžiku, kdy otevřela oči, jsme oba zpozorněli. Ani jeden z nás se tomu druhému nedokázal dívat do tváře na víc než pár vteřin. Cítil jsem tu intenzitu a energii, která se šířila kolem nás, ale rozhodně jsem se jí nemínil nechat ovládnout. Koukl jsem se z okna a ona následovala můj pohled.

„Sněží,“ usmála se jako bezstarostné dítě, které vidí první sníh v roce. Neuvědomovala si, že nás tu ten sníh právě pochoval. Zvedl jsem ruku dlaní vzhůru a ukázal jí cestu, kudy mě měla následovat.

Byl čas vyjednávat.

Nabídl jsem jí místo před svým stolem, ale ona zůstala stát. Obešel jsem ho a s rukama založenýma na prsou jsem zůstal stát i já.

„Co po mně chceš?“

„Není to jasné?“ zamrkala. „Chci, abys podepsal ty papíry. Chci náš dům!“

„Na to zapomeň!“

„Bude to jen na šest měsíců. Pak mi bude dvacet jedna.“

„Je to jen dům. Chceš peníze? Takové baráky ti koupím dva.“

Když přistoupila k mému stolu a položila na něj dlaně, ve tváři se jí objevil výraz, který jsem nečekal. Napřímila ramena, připravená na ostrý souboj.

„Nerozumíš mi, nebo se ti s přibývajícím věkem horší sluch? Chci ten dům! Ani peníze, ani žádnou jinou budovu.“

Zaťal jsem zuby a také jsem se zapřel rukama do desky stolu, takže jsem vzdálenost mezi našimi obličejí zkrátil na minimum. Její oči se opíraly do těch mých a intenzitu jejího spalujícího pohledu jsem ucítil až v žaludku. Vnímal jsem výboje energie nahromaděné mezi námi. Celým tělem mi projížděl nával vzrušení a hněvu, který jsem ovládal jen silou vůle a křečovitě napjatýma rukama, na nichž mi naběhly žíly.

„Víš vůbec, s kým mluvíš?“ procedil jsem skrz zuby a dusil v sobě napětí, které ovládalo celou místnost.

„Vím to docela přesně. Jsi ten, kdo se šestnáct let neozval svojí sestře, a to dokonce ani v těch posledních pěti, kdy pomalu umírala.“ Z té výčitky jsem pochopil, co ji tak pohánělo. Grace byla jediná, koho kdy měla.

„Proč ti na tom starém domě tak záleží?“

„Je v něm moje dětství a vzpomínky. Je to můj domov.“

„Možná je čas se posunout dál,“ zvedl jsem obočí.

„Já se nikam nechystám,“ zvedla ho ona.

„Promluvíme si o tom u večeře. Mám hlad a moji hospodyně někdo zavřel do spíže.“ Napnul jsem čelist, zatímco ona tu svoji povolila a sklonila pohled k našim rukám. Dětil je od sebe sotva centimetr. Stačil jen malý pohyb a dotkly by se. V tu chvíli je rychle odtáhla.

„Ráda tu večeři připravím.“ Napřímila se, ale já jsem se nehnul. Fyzicky ani jinak. Problém pro mě zůstal nevyřešený.

Když mě zavolala, že je jídlo hotové, byl jsem připravený jíst i hřebíky.

„Salát?“ Málem mi vypadly oči z důlků. Zkoumal jsem ten talíř jako přes mikroskop. „Kde je můj burger?“ Nadával jsem a chtěl k ní zvednout hrozivě mrazivý pohled, ale moje oči se nedokázaly odtrhnout od toho, co dokázala udělat s mým jídlem.

Zvedla vidličku a začala s ní ukazovat na můj talíř: „Tady je maso a tady zelenina.“

„Ty jsi *zabila* můj burger?!“ Měl jsem toho tak akorát dost.

„A ty chceš *zabít* sám sebe?!“ ukázala vidličkou na můj mrazák. Měl jsem chuť jí tu vidličku vytrhnout a zapíchnout... někam! „Máš v mrazáku akorát tak burgery. Na tisíc způsobů. To nejíš nic jiného?“

„Jasně, že jím!“ Většinou ne, ale co je jí, kurva, do toho?

„Propušt svoji hospodyní,“ přerušila mě.

„Prosím?“ Naklonil jsem hlavu. Asi jsem jen špatně slyšel. To bych jí rozhodně radil.

„Dej jí výpověď. Půl roku ti budu vařit já. Aspoň budu užitečná.“

„Ale já jsem ještě nic nepodepsal.“ Namířil jsem na ni ukazovák. „A po téhle večeři to ani nikdy neudělám!“ Obešel jsem stůl a z ledničky vytáhl nedojedenou pizzu od oběda.

*

Ráno byla obloha jako vyměněná a my jsme se mohli přesunout zpátky do Minnesoty, abych dokončil to, co jsem touhle tajnou cestou zamýšlel. Menší komplikaci v podobě blondýny, která mě doprovázela, jsem plánoval vyřešit co nejdřív.

„Ty tady bydlíš?“ zeptala se, když jsme vstoupili do domu mého bratra.

„Ne.“

„A kde tedy?“

Nehodlal jsem jí na to odpovídat a ani bych to nestihl, protože se proti nám rozběhli dva chlapci. Milo a Adrian byli moji synovci a každý z nich měl jinou povahu. Milo byl rozváznější a opatrný jako já, zatímco Adrian byl vzpurnější a popudlivý jako Jesper.

„Semeee!“ křičeli a oběma vlály vlasy, protože se nám hnali naproti, už když jsme vstoupili do haly.

Dřep l jsem si a rozpřáhl paže, aby mi mohli vběhnout do náručí. Podle výrazu, který jsem zahlédl na její tváři, o nich doteď neměla ponětí.

Vstal jsem a otočil se k ní. Koukala na mě a vypadala překvapeně. „Co je?“

„Přemýšlím nad tím, že asi musíš mít srdce, když tě mají takhle rádi.“

„Nedělej si naděje!“

Naše pozornost se přesunula ke dveřím obývacího pokoje, odkud přicházela Isabella a hned za ní i Lily. Tušil jsem, co nastane. V Lilyině malé tváři jsem neočekával to samé nadšení, jaké měli její bratři. Byla o tři roky starší než oni, takže jí bylo už osm a kousek a bylo těžké si ji získat dárky jako ty dva.

„Chlapci, Lily, tohle je vaše sestřenice Angelina,“ představila je Isabella.

Milo a Adrian jí věnovali minimální pozornost, protože tu už přesunuli ke hře na honěnou, ale Lily jí podala ruku. Nikdo by neřekl, že nejsou pokrevně příbuzné. Obě měly velice světlé vlasy, ale Lily měla bledou i pokožku po mém otci, který pocházel ze Švédska, kde jsme se s Jessem narodili. Milo a Adrian k ní byli velkým kontrastem – tmavší barvu

vlasů i kůže zdědili po Isabelle. Oči toho malého děvčete se do mě okamžitě znovu zabodly vyčítavým pohledem.

„Lily, já jsem –“

„Hlavně mi nic neslibuj!“ zastavila mě zvednutým prstem. „Na výlet se chystáme už skoro dva roky a do zábavního parku jsme měli jít, když mi bylo sedm!“

An se ke mně pomalu nahnula a tiše zašeptala: „Zdá se, že ženy tě moc nemusí.“

Otočil jsem k ní hlavu, abychom měli obličej proti sobě, a pocítil tlak z intenzivní síly naší blízkosti. „Jen blondýny.“

„Už tě čekáme.“ Jes se objevil ve dveřích a já jsem se odporoučel.

„Popovídáme si později, Lily.“ Podíval jsem se na Isabellu, protože jsem u ní hledal nějakou oporu, ale ona jen rezignovaně pokrčila rameny.

„Něco vymyslím.“ Zase jsem jí dal slib bez data splatnosti.

„Už mi řekneš, co měl znamenat ten tvůj útěk?“

Čekal jsem, že na mě Jes vystartuje a bude patřičně podrážděný. Já byl naopak úplně klidný.

„Všechno se včas dozvíš.“ Opřel jsem se zadkem o kuchyňský ostrůvek a pohodlně si překřížil nohy.

„Thorstein a Lars už čekají v hale.“

„Tak ať čekají.“

Podal mi sklenici s vodou a já jsem z ní upil. V hale mě nečekali jen naši dva bratrance, ale i důležitý úkol, který jsem chtěl vyřešit sám. Nejdřív jsem ale potřeboval čas.

„Jdi za Isabellou a An. Řekni jim, že budeme v pracovním režimu řešit důležité záležitosti, ať nás neruší. Neříkej jim nic víc. Potom se vrať.“

„Co chystáš? Jde o ni?“

Neměl jsem v plánu s ním sdílet svoje úmysly. „Udělej, co jsem řekl!“

Jes se beze slova otočil, ale já jsem ho v poslední chvíli zastavil: „Proč jsi říkal, že je to můj typ?“ Jeho poznámka mi vrtala v hlavě.

„Zamysli se. Jaký je tvůj typ?“

Právě tohle mi vůbec nesesedělo. „Tmavovlásky... Vysportovaná postava...“ Našpulil jsem rty. V podstatě byly všechny stejné.

„A s kolika z nich jsi měl vztah?“

Konečně jsem pochopil, co mi tím naznačoval. Odpověď zněla: *Ani s jednou*. Neměl jsem o vztahy zájem. Jeho teorii jsem uzavřel jako absolutní nesmysl.

„Co chceš udělat?“ zeptal se znovu.

„Zbavit se jí.“

3. kapitola

Angelina

Když jsme s Isabellou přišly do obýváku, vycítila jsem změnu. Před pár dny to byla klidná a usměvavá žena, která působila úplně bezstarostně, ale teď se jí mezi obočím vytvořila malá vráska. Neustále vykukovala z okna a sledovala svoje děti běžající po zahradě. Byla to matka.

„Proč jsi mi to neřekla?“ vyrušila jsem ji.

„Nemůžeme si dovolit důvěřovat každému. Ani když je to člen rodiny.“

Tomu jsem rozuměla, přece jen jsme se nikdy předtím neviděli. Neznali mě.

„Poslali jste děti pryč, když vám zavolal právník a upozornil vás, že vás vyhledám?“

Isabella přikývla.

„Co se od té doby změnilo?“

„Přijela jsi se Semem, a i když to tak nevnímáš, hodně to znamená.“

„Jak to myslíš?“ zamračila jsem se a zavrtěla se v křesle, abych si udělala trochu pohodlí. Na její odpověď jsem byla zvědavá.

„Sem si do svého života nepouští jen tak někoho. Vlastně to neudělal už několik let. Pokud tě nenechal tam, kde jste byli, ale vzal tě s sebou sem, znamená to, že jsi ho zaujala.“

„Měla jsem obuté jen tenisky a všude byl sníh. Akorát se nade mnou slitoval,“ namítla jsem, ale Isabella zavrtěla hlavou.

„Jeho činy nemají s lítostí nic společného. Neváhal by tě nechat běhat po sněhu i bosou, kdybys pro něj nic neznamenala.“

„Co bych tak pro něj já mohla znamenat?“

„Možná je to kvůli Grace. Důležité je, že jsi tady, a pro nás je to znamení, že tě zřejmě přijal.“

„Tak proč nepodepíše ty hloupé papíry?“

„Dámy?“ Do místnosti vstoupil Jesper a usmál se na nás.

„Se Semem a bratranci musíme probrat důležité věci. Co kdybyste se zatím pověnovaly venku dětem? Milo a Adrian by si určitě rádi sedli do vrtulníku. Nedovolte jim vzlétnout.“ Mrkl na nás a s úsměvem odešel.

Důležité věci? Jako například dědictví, kterým jsem právě byla já? Nechtěli, abych o tom věděla nebo něco zasllechla? Znovu se ve mně ozvala zvědavost a odvaha.

„Můžeme jít, jen se převleču. Klidně na mě počkej venku,“ navrhla jsem a potom jsem se podívala na stůl, kde ležely mrkvové koláčky. „Můžu si jeden vzít nahoru?“ Od včerejška jsem nic nejedla.

„Klidně, vezmi si třeba všechny.“ Isabella se postavila a já jsem s talířem vyšla do poschodí.

Neměla jsem moc času, ale i přes zavřené okno jsem ze zahrady slyšela dětský smích a Isabellin křik. Měla plné ruce práce a já zas plnou pusou jídla. V rekordním čase jsem se převlékla a pomalu se vydala dolů. Nechtěla jsem dupotem upozorňovat na to, že jsem zůstala v domě.

Dveře pracovny byly pootevřené. Pomaličku jsem se do nich zapřela prstem a nakoukla. Byla prázdná. Tlumené hlasy přicházely odněkud z haly a byly bezpečně vzdálené. Měla jsem čas popřemýšlet, co tu vlastně hledám.

Jako první mě zaujal trezor v úrovni mých očí. Hm, na peníze a cennosti byl umístěný opravdu zvláště a až moc viditelně. Zdi pracovny byly bílé jako všechno v tomto domě.

Působilo to sice moderně, ale na můj vkus až příliš sterilně. Dlouhý skleněný stůl měl tvar písmene T a za jeho hlavní částí stálo jen jediné křeslo, i když tam bylo dost místa. Zbytek stolu doplňovaly po obou stranách stříbrné židle. Opatrně jsem položila dlaň na kousek desky stolu před křeslem, kde byly ve skle viditelné drobné praskliny. Ukazovákem jsem přešla po jejich struktuře. *Kdo ví, jak asi vznikly*, zamyslela jsem se. Dlouhé, tmavě šedé závěsy byly jedinou ozdobou, která měla v tomto prostoru jinou barvu. Přešla jsem k nim a podívala se ven. Děti ani Isabellu jsem neviděla, protože okna byla otočená do jiné části zahrady.

Lekla jsem se zvuku, který se ke mně začal přibližovat. Kroky a hlasy se blížily nebezpečně rychle a vyvolaly ve mně reakci, nad níž jsem vůbec nepřemýšlela. Místo abych se odtamtud pokusila rychle vyklouznout, moje zvědavost předběhla rozumné uvažování a ocitla jsem se ukrytá mezi tmavým závěsem a oknem. Když jsem si uvědomila, co to zase vyvádím a že riskuju víc, než by bylo třeba, do pracovny vešli tři muži. Závěs skoro neprosvítal, takže jsem zpoza něj musela trošku vykuknout, abych je viděla a zjistila, že to je Jesper a dva bratrance, o kterých předtím mluvil a já je neznala. Dveře zůstaly otevřené, takže čekali na čtvrtého muže. Nepřekvapilo mě, když dovnitř vstoupil Sem a postavil se do čela stolu. Až když zdviženou dlaní nabídl ostatním místo, dovolili si sednout. On zůstal stát. Z jeho postoje a výrazu tváře jsem cítila respekt i já. Kdo ví, jak by vypadal bez toho plnovousu. Pomalu jsem si zvykala na to, že mu dodává zvláštní a jedinečně tvrdý výraz. Dokonale ladil s jeho ledovými očima a mocnými rameny, která měl tentokrát zahalená bílým tričkem. Jen výrazné tetování po celé délce obou rukou mi trochu nahánělo strach, ale zároveň mě zvláštním způsobem přitahovalo. Přistihla jsem se, že ho příliš dlouho a zaujatě pozoruju, protože jsem si

až moc pozdě uvědomila, že někam poodešel. Všichni tři ho pozorně sledovali, stejně jako já. Otevíral trezor a potom do něj sáhl. To, co vytáhl, mě přinutilo bolestivě zatlačit záda do rámu okna. Byla to zbraň. Okamžitě jsem litovala svého neuváženého a hloupého rozhodnutí se sem schovat.

Co jsi to zase udělala, Angelino?

Jestli tohle přežiju, slibuju, že už se nikdy do ničeho nenamočím bez rozmyslu, skoro jsem se modlila.

„Jak víte, před pár týdnů jsem čelil napadení, které málem mělo tragickou dohru. Moji muži mi před třemi dny potvrdili, co jsem sám předpokládal. Útok byl zosnovaný někým, kdo ke mně má velice blízko. Proto jsem připravil plán, který mi odhalí zrádce. Past.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Slyšela jsem jen tlukot svého srdce, jenž se mi ze strachu odrážel v uších.

„Nikdo z vás tří neznal moji skutečnou polohu.“

Srdce mi poskočilo a tělem projela prudká vlna mrazu, když se jedna z židlí najednou se zavrznáním posunula.

„Ty jsi mi zatajil, kde se skrýváš, abys mě dostal do nějaké *pasti*?“ Jasně jsem poznala Jesperův hlas. Křičel a jeho tón působil tak zuřivě, jak jsem ho ještě neslyšela.

„Sedni si, Jesi!“ Naopak Semův hlas působil ostře a rázně.

„Jsem tvůj bratr, kurva! To pro tebe nic neznamená?“ zvýšil hlas ještě výrazněji, až se mi odrážel kdesi v břiše a rozechvěl mi žaludek.

„Sedni si!“ Semova dlaň narazila na sklo a síla toho úderu neškubla jen se mnou, ale i s Jesperem. Tak z toho byly ty praskliny. V takové situaci jsem si nedovolila ani polknout slinu nebo zamrkat. Myslím si, že jsem ani nedýchala.

„Každý z vás dostal falešnou informaci o mojí poloze. Každý z vás věděl, že jsem tam sám. Byl jsem dokonalý cíl. Dnes ráno jsem si ověřil situaci. Z jednoho z těch míst nezůstalo nic. Jeden z vás mě zradil. A já vím, kdo to byl.“

„My bychom nikdy –“

„Ale Seme, vždyť jsme rodina –“

Jeden hlas překřikoval druhý. Každý se ho snažil ubezpečit, že s tím incidentem neměl nic společného.

„Jesi, ty jsi dostal tajnou informaci, že jsem v Kansas City. Thorsteine, k tobě se dostala zpráva o Saint Louis a k Larsovi o Indianapolis.“

Vykoukla jsem znovu a všimla si mobilu, který Sem položil na stůl. Ozvalo se vytáčení a pochopila jsem, že zapnul hlasitý odposlech. Byla jsem tak zvědavá, že jsem měla uši skoro přilepené na jeho mobilu.

„Seme? Rád tě slyším živého.“ Ten, kdo se ozval v telefonu, měl zjevně zvláštní smysl pro humor.

„Potřebuju od tebe, abys zopakoval to, co jsi mi oznámil před pár hodinami.“

„Samozřejmě. Jeden z tvých domů skončil po silném výbuchu v troskách.“

„Kde se ten dům nacházel?“

Rychle jsem přeběhla pohledem tváře všech tří mužů, a i když jsem dva viděla jen z profilu a jednoho skoro vůbec, okamžitě jsem zpozorovala výraz, který usvědčil viníka, aniž jsem vůbec slyšela název toho města. Byl tak bílý, že téměř splýval se stěnou za svými zády.

„Indianapolis.“

Byl to Lars.

Sem vypnul odposlech a Lars vyskočil ze židle.

„Já s tím nemám nic společného, Seme, vážně. Někdo to na mě ušil. Snad nevěříš, že bych –“

„Postav se, Thorsteine.“ Vyslovil ten pokyn úplně klidně, ale tak chladně, že jsem zamrzla i já.

Slyšela jsem, jak se odsouvá další židle. Tentokrát však pomalu a opatrně. Se zatajeným dechem jsem čekala, co se bude dít.

Zbraň, kterou měl Sem doteď položenou na stole po své pravici, se jediným pohybem jeho ruky sklouzla po skle až k Thorsteinovi. Vyvalila jsem oči, když jsem pochopila, co tím od něj žádal.

Otevřela jsem ústa, ale nedokázala jsem vydat žádný zvuk. Byla jsem v takovém šoku, že moje tělo zůstalo paralyzované a srostlo s podlahou pod mými chodidly. V uších mi šumělo a celou mě polila vlna šoku, když jsem uslyšela výstřel. Aniž bych přemýšlela, automaticky jsem vykoukla zpoza závěsu a ten jediný pohled způsobil, že obsah mého žaludku vyběhl vzhůru. Zakryla jsem si ústa a ani nepípla. To, čeho jsem právě byla svědkem, byla bratrovražda. On přikázal bratranci, aby chladnokrevně zabil svého bratra, a ten to bez zaváhání udělal.

Jak dlouho jsem tam ještě stála, když opustili místnost, a kdy jsem už byla schopná udělat krok, abych odtamtud odešla, to jsem netušila. Utíkala jsem s rukou na ústech a všechno, co jsem snědla, jsem vyzvracela do umyvadla.

Nikdy nezapomenu na pohled na muže s prostřelenou hlavou.

Jediné, na co jsem myslela, bylo, jak odsud co nejrychleji vypadnu.

V hlavě mi vířilo tolik myšlenek, že jsem jen automaticky házela do kufru svoje věci a nijak se neobtěžovala s jejich skládáním.

Viděla jsem vraždu v přímém přenosu a tím, že jsem nic neudělala, jsem se na ní podílela. Vinna v plném rozsahu. Jak se liším od muže, který právě zabil svého bratra? Dívala jsem se na to. Jeden okamžik, jedno rozhodnutí, a já už nikdy nebudu ženou, kterou jsem bývala. Nenáviděla jsem se.

Sedla jsem si na postel a konečně se nadechla. Dotkla jsem se svých tváří a uvědomila si, že pláču. Byla jsem tak

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Odвета***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.